

er det ikke nogen Tilsnigelse af mig, naar jeg nævner dette som en af de Ting, der indbefattes under de forskellige Veje, som der i Betænkningen peges paa, at man under Konferencens Forhandlinger har været inde paa at anbefale. Men det ærede Medlem læser nu denne Betænkning saadan med sine egne Øjne — jeg vil ikke sige, at han læser den, som en vis Mand læser Bibelen, men han læser den med i høj Grad farvede Brilleglas, og det kommer frem, baade naar han mener, at der ingenting er, som kunde pege paa generelle Toldforhøjelser, og ogsaa, naar han mener, at alt peger paa Importregulering. Nej, det gør det slet ikke, for det er aldeles givet, at under Konferencens Forhandlinger har en Række af de Mænd, hvis Navne staar under Betænkningen, udtalt sig afgjort imod Importregulering (Afbrydelse af *Zahle*: Lad os faa de Forhandlinger at se).

Formanden: Det ærede Medlem maa ikke afbryde.

Finansministeren (N. Neergaard): Det fremgaar ogsaa af de officielle Referater, som har været tilstillet Pressen. Jeg glæder mig netop over at se, at flere Medlemmer har taget Afstand derfra. Det ærede Medlem kan derfor ikke pege paa dette med Importregulering, som om deri skulde hele Konferencens Tanke hvile, og af det Udtryk, der bruges her i Betænkningen, fremgaar det jo ogsaa ganske tydeligt, at Konferencen ikke vil anbefale dette eller hint specielle Middel. Man siger jo udtrykkelig: „Man maa imidlertid være klar over, at der til en Forbedring af Handelsbalancen ved Statsmagtens Indgriben ogsaa kan være Tale om ekstraordinære Foranstaltninger af handelspolitisk Natur, som ikke behøver at falde sammen med, hvad man anser for en sund og god Handelspolitik under normale Forhold“ — og saa nævner man forskellige Eksempler derpaa.

Konferencen har med, tror jeg, fornuftig Selvbegrænsning ikke ønsket at gribe ind paa Lovgivningsmagtens Omraade. Den har sagt: Vi mener, der skal gøres forskelligt i Retning af at begrænse Indførselen og i Retning af at formindske Forbruget, og nævner eksempelvis forskellige Midler, som har været fremme under Konferencen, og som man mener, der kan være Tale om; men det er ikke saaledes, at man stiller noget bestemt Forslag, som man her overgiver til Lovgivningsmagten paa samme Maade, som man overgiver Forslaget om Valutaegaliseringsfonden.

Det ærede Medlem var inde paa at

sammenligne dette Forslag med det af Professor Birck stillede Nedskrivningsforslag. Jeg synes ikke, der er den allermindste Sammenligning derimellem. Professor Birck vilde en Gang for alle nedskrive Kronen; her er der Tale om, at man ved Valutaoperationer vil søge Kronen bragt op til, hvad man kunde kalde dens naturlige Værdi.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at der var noget mærkeligt i, at Konferencen advarer mod ny Laanstiftelse i Udlandet, og saa kommer den her med Forslag om et Laan. Men dette er ikke nogen korrekt Opfattelse af Valutakonferencens Tanke. Valutakonferencens Tanke er, at man advarer imod Laan, der skal tjene til at dække Underskud, enten i private Forretninger eller i Stat og Kommune, og som gaar ind i vort Land, forvandles til Kroner og opsuges af det danske Forbrug. Det er det, Valutakonferencen advarer imod. Men af denne Art er dette Laan jo aldeles ikke. Det er ikke Mening, at dette Provenu skal blive her i Landet, det er Mening, at det skal gaa ud igen, at det hele skal være en Forretning, som maaske, naar den er afviklet, kan ende med et Tab — vi maa da betale Saldoen til Udlandet —, men som ogsaa kan ende med en Gevinst.

Jeg maa ogsaa benægte, hvad det ærede Medlem sagde, at Konferencen ikke var bundet til Forslaget. Jo, det mener jeg, den er. Naturligvis ikke til hver Tøddel deri, men til dets Grundlinier mener jeg, at Konferencen er bundet, i hvert Fald de Medlemmer af Konferencen, der ikke saaledes som det ærede Medlem Hr. Pinstrup har taget Forbehold. De Medlemmer, som ikke har gjort dette, maa jeg mene er bundet ved Forslagets Hovedlinier, idet der staar: „Konferencen anbefaler derfor Oprettelse af en Kursegaliseringsfond, hvortil Statens Medvirken maa anses for at være afgørende nødvendig (jfr. det som Bilag trykte Forslag fra Udvalget af 28. August 1923).“ Dette Forslag er i Hovedlinierne accepteret af Konferencen.

Det ærede Medlem brugte det Udtryk, at Nationalbanken nu kom og forlangte Statshjælp. Dette synes jeg ikke, det er korrekt at sige. Nationalbanken kommer og anmoder om Statens Medhjælp — og det gør hele Valutakommissionen — til at løse en Opgave, der er af Interesse for hele vort Samfund, af meget stor Betydning for hele vort Samfund. Men det er ikke nogen Hjælp, der ydes Nationalbanken i dens særlige Økonomi; at det er det, vil jeg benægte.